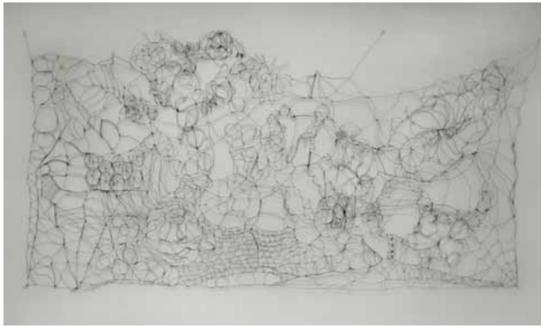
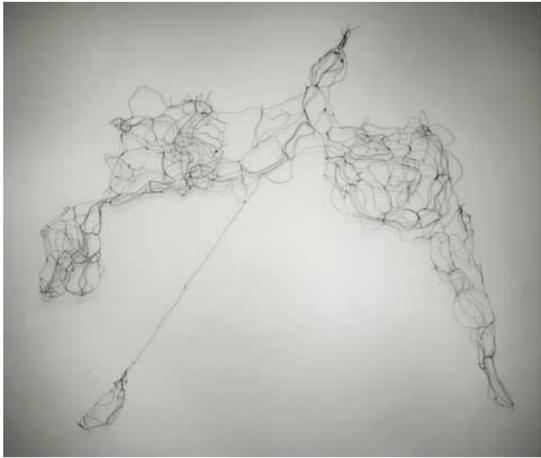

אל קו ההתחלה דייז אייזקס . טלי נבון . נועה תבורי

1

2

5

3

6

4

1. דייז אייזקס 'מלבן', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008
2. דייז אייזקס 'ציפור', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008
3. טלי נבון 'מלבן', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008
4. טלי נבון 'מלבן', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008
5. נועה תבורי 'מלבן', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008
6. נועה תבורי 'מלבן', רשת בניין, 20/20 ס"מ, 2008

על הדף נרשם בקווים קטועים ומזוגגים, הנראים כנעים ממקום למקום ומשילים בדרכם כתמי זיכרון מעורפלים. הדימוי המטושטש מפנה גב לצופה, ורק הצמות השחורות מעידות על הזותה המינית של הדמות. כל יתר חלקי הרישום סתומים ואינם ניתנים לפיענוח. הדימויים אינם שונים מהותית זה מזה, פרט לצבעוניותם ולצורתן המשתנה של הצמות. נבון משתמשת בחומרים תעשייתיים כמו שמן תעשייתי ולכה סינטטית על נייר. החומרים התעשייתיים הכבדים מנוגדים לנייר הדקיק, שאינו מסוגל להכילם. סביב הדימוי המרכזי ניתן להבחין בשרבוטי עיפרון, המשמשים כמסגרת המפרידה בין דימוי הילדה לבין יתר חלקי הרישום.

נועה תבורי מתייחסת לחלל הפנימי של הגלריה כאל אתר בנייה. באתר ממוקמים מספר אובייקטים, שראה כי קיים בהם פוטנציאל צמיחה שאינו מתממש. כך, למשל, מוצג דימוי של מנוף שבנה מרשת סרונה. המוט האופקי הקווי של המנוף ארוך מהמוט האנכי, ולכן שיווי המשקל של האובייקט מעורער. באופן זה נראה המנוף כאילו הוא נוטה ליפול, כשקצהו הסרוג משתלשל כלפי מטה. המנוף, שנועד מטבעו להרים ולהזיז דברים, מאבד כאן מכוחו והופך לאובייקט מעוות. כמו כן, מציגה תבורי אובייקט שבונה ממאות שיפודי עץ שחבורו זה לזה מתערובת של חימר ונייר גרוס. העיסה הדביקה נערמת לכדי אובייקט בעל צורה אמורפית ומשוננת, שנוצרה מחיבורים שאינם סדורים בקו ישר. שיפוד החימר והנייר הפכו לחומר אחד שאינו ניתן לזיהוי. צורת החיבור המזוגגת מנוגדת לאופיו הקווי של השיפוד, והיגוד ביניהם מעורר פליאה. נוסף על כך, מוצג בתערוכה שלחן עץ העומד באלכסון כמקפצה או מגלשה. השולחן צבוע בלבן, ומעליו תבליט בטון. השולחן, בדומה למנוף, מנסה להתרומם, אך בסופו של דבר מצוי על סף קריסה. קווי המתאר של דימוי המנוף והשולחן נמתחים עד להתפקע, וכך מופקע השימוש המקורי של הדימויים.

תבורי מתייחסת למבנים שהיא יוצרת כאל מטפורה לבית - בית שבו הסדר הטוב מועד לפורענות ברגע שבו הצורה המוכרת חורגת מגבולותיה והופכת לרב-מה אחר. בעבודותיה יוצרת האמנית שילוב וערבוב בין היפה והמקובל לבין המוזנח והישן. החומרים שבהם היא משתמשת נקשרים לחומרים אורגניים חסרי זוהר, שבאמצעות טיפול מסיבי בהם חזותם משתנה למראה חדש, המקנה לעבודה הילה יוצאת דופן.

התערוכה אפוא מעמתת בין שלושה אמנים המשתמשים בקוויות משתנה: אייזקס עושה שימוש בעיקרון הקווי המפולת של חוטי הברזל; נבון יוצרת מעין קווי זיכרון רישומיים הפונים אל ראשיתה של התגבשות התודעה והזהות; תבורי משתמשת בקוויות הסרוגה של דימוי המנוף הקורס. שלושת האמנים מטפלים בנושאים אישיים העוסקים בחקירת האני, במתווה הקווי של המהות העצמית, ועבודתם נעשית בקווים דקים שנרשמו בחטף או באיטיות מושהית. הרישומים שנרשמו במהירות נוטים לחדות, ולעומתם אלו שנוצרו אט-אט חושניים יותר ועוקבים אחר צורה התופחת או מצטמקת. הקווים המהירים והדקים משמשים לצורך בניית הקווים העבים, בעלי צליל עמוק, הנוטים להפעיל לחץ על הצורות שאותן הם תוחמים. כל המאפיינים הללו מצויים בצורות ביטוי שונות בכל אחת מן העבודות בתערוכה.

דומה כי אייזקס ותבורי עוסקים בהחלפת הזהות המגדרית. אייזקס רוקם בחוט ברזל רקמה "שנית", ואילו תבורי עסוקה בבניית אתרים באמצעות חומרים ודימויים "גבריים" - בטון, גריז ומנופים. שני האמנים עוסקים בעבודה כפיים עמלנית וסזיפית. תבורי מנסה לבנות צורות ותת-צורות של התרוממות והתנשאות מעלה, המובילות לבסוף למפולת ולהתמוטטות. עבודתה נמזרת מתוך תהליך הכרוך במחשבה ובתכנון של כל פעולה. בדומה לה, אייזקס עוסק בשבירת השלם ונע משליטה אל איבוד שליטה, אלא שלעומתה הוא משרבט ועובד באופן אינטואיטיבי ואמוציונלי. אף שקו ההתחלה של שני האמנים שונה באופן מהותי, בהמשך תהליך העבודה נוצרת ביניהם זיקה באופן שבו הם מתארים מצב של חוסר איוון ואיבוד שליטה. נבון נקשרת אל שני האמנים הללו במספר מובנים. כך, למשל, קיימת זיקה בין הבית המטפורי של תבורי לבין דימוי הילדה עם הצמות של נבון. ילדה זו מצטיירת בקווי זיכרון מעורפלים, בכתמים ובצבעים נוזליים, ונקשרת במידה מסוימת לקוויות הילדית. האינטואיטיביות של אייזקס ולדימוי האנושי בעבודתו, היוצא מן הקיר ונופל על פניו. יותר מכול, דומה כי שלושת האמנים עושים שימוש בקו שנועד לנוע אל המהות העצמית הראשונית - אל קו ההתחלה.

אורה קראוס - אוצרת התערוכה

הקו מגדיר תחום, יוצר צורה ומתאר לאובייקטים ומשמש כאמצעי קישור והפרדה צורני. הקו יוצר תחושה של תנועה הרימה וגורם למבט לעקוב אחר כיוונו; בתוך כך הוא יוצר טקסטורה, נח וטוטליות. לקו יש משמעויות לשוניות וחזותיות רחבות ומגוונות. כך, למשל, אנו נהגים לומר: קו רקיע, קו זינוק, קו אורך וקו רוחב, קו משוה, קו הפרדה, קו התחלה וקו סוף, ועוד ועוד.

שלושת האמנים המציגים בתערוכה מבטאים בעבודותיהם תהליכי חיים באמצעות קווים. במנוולוג אישי קווי הם בוחנים את עצמם ומציגים את תהיותיהם ביחס למהיות ולתפיסות חיים. חומרי גלם מגוונים מעורבים בהתוויית קוויהם: מסמרים חלודים, הריסות בטון, חוט ברזל, צבעים, כתמים, עיפרון, שמן תעשייתי ולכה סינטטית. כולם חומרים פשוטים, שמקורם בסביבה היומיומית, המובנת מאליה. מתוך כל אלה מתהווה הבלתי מובן מאליו, פרי היצירה - היפה והמכוער המצוי בכול.

דייז אייזקס מציב על קירות הגלריה רישומי חוט ברזל מופשטים בהלטה תלת-ממדית. הרישומים נראים ממרחק כחוטי רקמה עדינים, וככל שמתבוננים בהם עולים וצפים מתוך המופשט דימויים מעורפלים - ספק חיות ספק בני אדם, הנעים בין מציאות לדמיון. מקורן של עבודות אלה ברישומי נייר מוקדמים, שבהם התווה האמן זירה של רישום מופשט, המורכב מאוסף של קווים החוצים בערבוביה זה את זה. בנוף עבודות זה הקוויות הסבוכה יוצרת מסה כבדה של דימויים קטועים מרומזים, נסתרים, כמעין כתב חידה התובע מן הצופה תהייה וחקירה של הטקסטורה המסיבית. בעבודות הנוכחיות אייזקס ממשיך ליצור קוויות מפותלות, בעודו מרוקן את פני המצע ומעניק משקל רב לאשליה התלת-ממדית.

בעבודות **מלבן**, **צמיתים** ו**ציפור** נראים הקווים המסופפים של אייזקס כמארג רחב יריעה, היוצר תענותי עין בשל הפער בין חוט הברזל הקשיח לבין הרכות המצטירת בעיני המתבונן. הדמות האנושית הברורה ביותר נראית בעבודה **נופל על הפנים**. דימוי תלת-ממדי זה עשוי חוט ברזל, ויוצא מתוך ליבת רישום התלוי על הקיר, שאף הוא עשוי מחוט ברזל. הדימוי האנושי בצורת חץ משתרבב כלפי מטה, ובסופו של דבר קורס על פניו ומייצג באופן מטפורי מצב אנושי כללי ברמה הפיזית והרגשית כאחד.

טלי נבון עוסקת ברישומיה בקו, בצורה ובדימוי מובחן, שחדי פעם מיטושטש ומאבד מוצרותו. הקו משמש כגבול בין כתמי צבע, שאף הם, כמו הקווים, אינם ברורים ובעלי אופי נוזל ומקמקם. דימוי הילדה המזדקר